

música | «ojipc amb salvador brotons»

Redescobriment simfònic d'Enric Morera

► **Programa:** Obres d'Enric Morera, Manuel Palau, Eduard Toldrà, Richard Strauss i Piotr Illitx Txaikovski, interpretades per l'Orquestra Simfònica de Joves Intèrprets dels Països Catalans, dirigida per Salvador Brotons.

Lloc i dia: Església de l'abadia de Sant Miquel de Cuixà, Universitat Catalana d'Estiu. 24 d'agost.

DJORDI MALUQUER
ijous al vespre hi havia dos esdeveniments extraordinaris: la recuperació d'unes obres d'un gran compositor català i la consolidació d'una nova formació orquestral, la dels Joves Intèrprets dels Països Catalans. De tots dos se'n va fer càrrec un home, Salvador Brotons, que amb gran coratge i dedicació es va implicar en l'aventura. Cal dir que els objectius es van aconseguir: l'orquestra va sonar molt bé i l'obra simfònica de Morera no mereix l'oblit secular a què ha estat sotmesa.

D'Enric Morera se'n van oferir tres obres. La primera, *Somni*, que en segons quines mans podria haver passat desapercebuda, amb la direcció de Brotons se'n va realçar fins al més petit dels climes, i tot amb la delicadesa que el títol permet intuir. L'única dada que ens trameta l'estudiós Jaume Carbonell és que consta que es va interpretar el 14 de novembre de 1895 al Teatre Líric i que, probablement formava part d'un díptic. La segona obra va ser un poema simfònic, *Indíbil i Mandoni*, inspirat en una obra d'Àngel Guimerà que, amb el mateix títol, guanyà els Jocs Florals del 1875. Va ser la gran sorpresa perquè és una obra ambiciosa i amb posició política decidida tant quan es va estrenar com en els temps actual, perquè canta la gesta dels germans il·lergets que es van revoltar, aplegant ausetans i lacetans, contra els colonitzadors romans. Narra bé el conflicte des de la interiorització d'un problema fins a un clima de

Un moment del concert, dijous a Sant Miquel de Cuixà. / EL PUNT

revolta que acaba tràgicament. L'orquestra s'anava enriquint d'intensitat i de sonoritat fins a arribar a un clímax quasi impossible d'expressar i que palesava la mestria del compositor. La tercera, *Marxa*, que podria incloure's sense problema dins els *Mestres Cantaires de Nuremberg*, expressa l'adhesió de Morera, fart del belcantisme, al wagnerisme imperant, però amb prou personalitat per fer servir un llenguatge donant-li contingut propi. En el cas de Morera no es tracta de descobrir partitures amagades o perdudes, com en molta de la música de finals del XVIII. El fons Enric Morera està actualment dipositat a la Biblioteca de Catalunya i només cal la voluntat de rescatar-lo, editar les parts d'orquestra i interpretar-lo. Tants anys d'orquestrades ciutadanes

o nacionals en les quals la preocupació encara és perquè incloguin compositors del país, però molt lluny d'impulsar revisions com aquesta. Queda el repte de fer, segons Brotons, una obra molt ambiciosa, el poema simfònic *Introducció a l'Atlàntida*, estrenat el 1893 o l'epigrama simfònic *Catalònia* de 1898, només a l'abast d'una formació professional experimentada i nodrida per sobre dels setanta músics que formaven l'OJIPC.

El programa va començar amb una hàbil i interessant *Marxa burlesca* del compositor valencià Manuel Palau (1893-1967) estrenada el 1936 i en el qual cal veure la influència de la cèlebre marxa de *L'amor de les tres taronges* de Prokófiev. La primera part es va cloure amb una sardana, *Camperola*, d'Eduard Tol-

drà, com tot el d'aquest compositor d'impecable factura.

La segona part va estar integrada per les obres més conegudes que, sens dubte, a Brotons i als seus ajudants, tres assistents i vuit professors, els van servir per construir l'orquestra. Una conefiada, potser com a premi, als vents: la juvenil *Serenata per a instruments de vent op.7* de Richard Strauss. I l'altra, la suite *Romeu i Julieta* de Txaikovski, que va permetre el lluïment a la corda. L'entusiasme del públic va ser correspost amb la interpretació d'un altra sardana, *Sant Martí del Canigó* de Pau Casals, i amb la repetició del final d'*Indíbil i Mandoni*.

L'acte va ser presentat amb emoció per l'històric Pere Verdager i en va explicar el contingut musical Joan Vives.